

קונטראס

זכירת מלך

יגלה מעלת זכירת מעשה מלך, ויתן עצות איך
לזוכות למחק את מלך ולזוכות להגאל.

בנוי ומישד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הפנווה והאפנון
ברצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן علينا
ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל ר' לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן علينا
ומשלב בפסוקי תורה, נביים, בתובים ומאמרי
חכמיינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזוהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עה"ק ירושלים טובב"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר, ש"י יש מצות עשה
לזכר בכל יום את מעשה מלך,
המקיר את NAMES ישראלי, ומכניס
בهم ספקות באמונה.

(אמריך מוֹהָרָא"ש, חלק ב', סימן תהכא)

קונטראס

זכירת עמלך

בָּנִי וּבְנוֹתֵי הַיקָּרִים ! הֲנֵה יְשַׁלֵּחַ מְצֻוֹת עֲשָׂה שֶׁל
"זכירת עמלך", כמו שכתוב (דברים כה, יז): "זָכֹר אֶת
אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עַמְלָךְ בַּדָּرֶךְ בְּצֹאתְכֶם מִמִּצְרַיִם, אֲשֶׁר
קָרָךְ בַּדָּרֶךְ וְגַוְעַ", וְאַתָּה עִירָה וַיַּגַּע וְלֹא יַרְא אֱלֹקִים". מַהְיָה
הַמְצֻוֹת עֲשָׂה ? שֶׁלֹּא נִשְׁכַּח וְלֹא נִסְלַח לְאֲשֶׁר עָשָׂה לְנֵנוּ
עַמְלָךְ, וּמְצֹהָה לְמַחְותּוֹ. חִכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים אָמַרְוּ
(פְּנַחַדָּם כִּי תֵּצֵא ט'): לֹא קִיְתָה אַמְּה שַׁהַעֲזָה לְהַתְּחִיל עִם
עַמְּ יִשְׂרָאֵל בְּצֹאתְכֶם מִמִּצְרַיִם כַּעַמְלָךְ. כֹּל אֲמֹת הָעוֹלָם
יַרְאָו וַיַּחַדְוּ מִעַם יִשְׂרָאֵל. אַחֲרֵי שַׁהַמִּצְרִים קָבְלוּ עָשָׂר
מִכּוֹת, וְהִי נְסִים וּנְפִלְאֹות בִּיצְיאַת מִצְרַיִם, קִיְתָה קְרִיעַת
יִם סָוףָה, קִיְתָה קְבִּילַת הַתּוֹרָה, גָּלוּי אֱלֹקּוֹת בִּתְכִּילַת
הַמִּדְרָגָה הַעַלְיוֹנָה, כֹּל אֲמֹת הָעוֹלָם רַעֲדוּ וַיַּחַדְוּ
מִנְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עד שָׁבָא עַמְלָךְ, וְהַתְּחִיל עִם עַם
יִשְׂרָאֵל. מַהְיָה קַלְפַת עַמְלָךְ ? "אֲשֶׁר קָרָךְ בַּדָּרֶךְ", מִקְרָר
אֶת הָאָדָם. רְבָנוֹ זְ"ל אָמַר (לקוטי-מוֹהָר"ן, חָלָק א', סִימָן קָלָג):

זכירת מלך

כל העולם כלו מלא אורות, אם נתבונן, נראה ונבין
 ונשכיל, אשר הקדוש ברוך הוא מלא כל הארץ כבודו,
 ממש לא כלعلمינו וסובב כלعلمינו ובתוכה כלعلمינו,
 ואין שום מציאות בלאדי הקדוש ברוך הוא, הפל זה
 אלקיות ואלקיות זה הפל, דבר גדול ודבר קטן אינו
 געשה עצמו, אלא בהשגת המאצל העליון. מה
 שאנו רואים ומבין, ובמה שאנו מתבוננים, שם יש
 אלקיות יתברך. ולמה אדם אינו מרגיש דבר זה? כי
 היד הקטנה מבטה את האור אין סוף ברוך הוא. עמל"ק
 אימטריה ספ"ק, מכנס באדם ספקות (שמות יז, ז): "היש
 הני"ה בקרבנו אם אין", ועל-ידי זה תכף-ומיד "ויבוא
 מלך וילחם עם ישראל"; ברגע שגנונים באדם
 ספקות, אם יש השגה פרטית, או חס ושלום, יש פה
 טבע, מקרה ומזל, זו קלפת מלך. וזה נמצא אצל כל
 אחד ואחד מאננו, אחרי שהרינו את הנשים והנفالות
 שעשה עמנואל משה רבנו במצרים, שהוציאנו ממצרים,
 קרע לנו את הים ועבכנו בתוכו בחרבה, קיבלנו את
 המן, את הבאר, את ענני כבוד, קיבלנו את התורה,
 וAFX-על-פי-בן אנו מוצאים, שנgeo את הקדוש ברוך
 הוא, כמו אמרם זיל (אבות ה, ד): עשרה נסיונות נס
 אבותינו את המקום ברוך הוא במדבר, שנאמר (במדבר
 יד, כב): "וינטו אותו זה עשר פעמים ולא שמעו בקול",
 היה נסיונות קשים ומרים להתחזק באמנה בו יתברך,

הנה הקדוש-ברוך-הוא עושה אתנו נסים ונפלאות, והנה אנו מנסים את הקדוש-ברוך-הוא, וזה לא היה רק במדבר, אלא מזו שיצאו עם ישראל ממצרים, נטפל אלינו מלך, זהה כלל הפסוקות, הכפירות והאפיקורסיות, שנכנים באדם "היש הויה בקרבנו אם אין", ובשביל זה אנו סובלים את כל הפסבול. וכך אמורים חכמינו הקדושים (ברכות נה): "לה הויה המלך" — זו מלחת מלך; בזה שמגלים לבלם — תודיעו לכם, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, בזה בעצמו נמלך מלך. וזה המצוות עשה שהוא ארכיכים לזכור, אשר מלחת להויה במלך מדור דור. אצל כל אחד ואחד יש מלך, שAKER מעבודת השם יתברך, העבר-רב כתוב בזוהר, הם מלכים, המבניים קריות באמונה, חשבים שהכל טבע, מקורה ומזר. ובשביל זה אנו סובלים סבל כל-כך גדול, לא מפני שהקדוש-ברוך-הוא רוצה לנוקם בנו, ארבה, חכמינו הקדושים אמורים (ברכות ה): כל שהקדוש-ברוך-הוא אהב חפץ בו — מדברו ביטורים. הקדוש-ברוך-הוא אהב אותנו, הקדוש-ברוך-הוא רוצה שבלנו נחזור בתשובה שלמה, שבלנו נרגעisch אותו יתברך, שבלנו נתאחד יחד ונאהב זה את זה, אבל לא-כון המז-מלך, כל הקלה שלו היא הפרד ומשל, מלך הוא בן בנו של עשו, שרו של עשו זה הפט"ם"ם, שבל הפת שלו זה

זכירת מלך

להפריד בין נשות ישראל, וכך יכול למשל עליהם, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אמרה): אם עם ישראל היה מאמדים יחד באחדות אחת, שום אשה ולשון לא היה יכולים לנאצח אותם. איך אמות העולם שולטים علينا? רק כשהיש בינו פרודים ופלוגים. פלג, פלג, מפלגות, דור הפלגה, שפְּלָגִים את העם. וכך בדורות ברוך הוא שולח לנו יסורים, כדי שנתעורר כבר בתשובה, שוחזר אליו, שפת אחד יחד, חכםינו הקדושים אומרים (מנחות נה): מה זאת אין מוציאו שמו אלא על-ידי פתית, אף ישראל אין חזריהם לモטב, אלא על-ידי יסורים; שורצים להוציאו שמן זית זה מהזיתים — פותשים אותו היטיב, וכך ישראל אין שביהם בתשובה, אלא כשמקבלים מכות; הנה אני מקבלים כל-כך הרבה מכות, אין יום שאין קלותו מרובה מחרבו, אין يوم שאין דם ישראלי נשפה בפחים, ועודין אנו עסוקים במריבות, בקطنויות, במלחקה, בשנאת חנם, שעדיין אחד אין רוץ להבין את השני, ואין מעنين להתחד עםו, בשעה שהוא רואים, שעשו וישמעאל רוצים את כלנו, ואין בודקים בצדיות — מי כן שומר תורה ומצוות, מי אין שומר תורה ומצוות, אצלם כל היהודים אותו דבר. מתי נגיע כבר אל ההכרה הזה, שאמות העולם שנאים אותנו, מפני שאנו מאמינים בהقدس ברוך הוא, אחד ייחיד

וּמִיחָד, בְּאַחֲדֹותוֹ יִתְבָּרֶךְ, וְאֵין אָנוּ מֻוכְנִים לְהַשְׁתְּחוֹת
אֲלֵיכֶם. חֲכָמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים אָוּמְרִים (מְגַלָּה י':) : הַמֶּן־עַמֶּלֶךְ
צִיר עַל בְּגָדָיו צָלֵב. וְעַשָּׂה עַצְמוֹ עֲבוֹדָה זָרָה, רְצָחָה
שְׁפָלָם יִשְׁתְּחֹווּ לוֹ, "וּמְרַדְּכִי לֹא יִכְרֹעַ וּלֹא יִשְׁתְּחֹווּ",
מְרַדְּכִי הַצָּדִיק גָּלָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא לְהַשְׁתְּחוֹת
לְשָׁום בָּשָׂר וְדָם, אֵין לְנוּ עַל מַיִם לְהַשְׁעָן, אֶלָּא עַל אָבִינוּ
שְׁבָשָׁמִים, וּזֹו מְלָחָמָת עַמֶּלֶךְ, שְׁעָלֵינוּ לְזֹכֶר מִעֵשָׂה
עַמֶּלֶךְ, שִׁמְקָרֶר אָוֹתָנוּ מִעֲבוֹדָת הַשָּׁם יִתְבָּרֶךְ, מִקָּרֶר
אָוֹתָנוּ מַאֲהָבָת יִשְׂרָאֵל, מִקָּרֶר אָוֹתָנוּ מַהְאָמָנוֹת
בַּקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הָוּא. וְלֹכֶן מַה אָנוּ רֹאִים בְּמְלָחָמָת
עַמֶּלֶךְ ? שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת יז, יא): "וַיְהִי כִּאֵשׁ יְרִים מִשָּׁה
יָדו — וְגַבֵּר יִשְׂרָאֵל, וּכְאֵשֶׁר יִנְחַדֵּךְ — וְגַבֵּר עַמֶּלֶךְ";
שׂוֹאָלִים חֲכָמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים (ראש השנה כט): וְכִי יָדָיו שֶׁל
מִשָּׁה עֹשָׂות מְלָחָמָה אוֹ שׂוּבָרוֹת מְלָחָמָה ? אֶלָּא לוֹמֶר
לְה־, שֶׁבֶל זָמֵן שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל מִסְתְּכָלִים כָּלַפְיִ מַעַלה,
וּמְשֻׁבְּדִים אֶת לְבָם לְאַבְיהֶם שְׁבָשָׁמִים — הַיּוֹ
מַתְגִּבְרִים, וְאֵם לְאוֹ — הַיּוֹ נַפְלִים; מִשָּׁה רַبְנָנוּ הַגְּבִיהָ
יָדָיו כָּלַפְיִ מַעַלה, לְגָלוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל שְׁאֵין לְנוּ עַל מַיִם
לְהַשְׁעָן, אֶלָּא עַל אָבִינוּ שְׁבָשָׁמִים, אֵם רְצׂוֹנוֹ לְהַגְּאָל,
אֵין עָצָה אַחֲרַת רַק לְדִבָּר אֶל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הָוּא, כִּאֵשׁ
יְדִבָּר אִישׁ אֶל רֵעהוּ וּהַבָּן אֶל אָבִיו, זֹהִי הָעָצָה הַיְחִידָה,
רַק לְמַזֵּר בְּתִשְׁוֹבָה שְׁלִמָּה אֶלְיוֹ יִתְבָּרֶךְ, כָּמוֹ שְׁכַתּוֹב
(שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אָמִינָה", אָוּמֶר עַל זֶה הַתְּرַגִּים:

זכירת מלך

והוּא יְדֹהִי פְּרִישָׁן בָּצֶלֶז. וְכֵן אָמֵר רַשְׁיָּי: וַיְהִי מֵשָׁה יָדַיו בָּאֲמִינָה פְּרוֹשָׁת הַשְׁמִימָה בַּתְּפִלָּה נְאָמָנָה וַיְנִכּוֹנָה; אִם אָנוּ רֹצִים לְהַגְּאֵל, הַעֲצָה זוֹ רַק תִּפְלָה, לְהַגְּאֵל עַצְמָנוּ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא בְּשֻׁפְט הַאֵם שָׁלָנוּ, כַּמְזָבָא בְּדָבְרי רַבְנָנוּ זֶל (לקוטי־מוֹהָר'ז, חלק ב', סימן כה): הַהְתִּבְזֹדּוֹת הִיא מַעֲלָה עַל יוֹנָה מַהְפֵל; דַּהֲינוּ שָׂאָדָם יַרְגִּיל עַצְמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא בְּשֻׁפְט הַאֵם שָׁלוֹ, וְכֵל אַרְכִּיו בְּגִשְׁמִיוֹת וּבְרוֹחַנִּיוֹת יַבְקֵשׁ רַק מִמְּנוּ יַתְבִּרְךָ — זוֹ הַגָּאֵלָה. וְלֹכֶן אָמֵר רַבְנָנוּ זֶל (לקוטי־מוֹהָר'ז, חלק א', סימן ב'), שַׁעֲקָר הַחֲרֵב שֶׁל מִשְׁיחָ תְּהִיה תִּפְלָה, שִׁיכְנִיס בָּאָדָם עֲנֵין הַתִּפְלָה לַבְקֵשׁ הַרְבָּה מִמְּנוּ יַתְבִּרְךָ, וַזָּה יַצְילֵנוּ מִכֶּל הָאָרוֹת. כַּשָּׂאָדָם מַרְגִּיל עַצְמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, כַּשִּׁוֹצָא מַפְתָּח בֵּיתוּ, מַנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוֹזָה, וּמַבְקֵשׁ: "רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם, אָנִי יוֹצֵא לְחַזֵּין, אֲנָא תְּשִׁמְרֵנִי בְּדָרְךָ, שָׁאַחֲזֵר בְּרִיאָ וְשִׁלְמָם", זוֹ הַהְצָלָה שֶׁל הָאָדָם. כַּשָּׂאָדָם זָכוֹה וּשְׁבֵב לִבְיתוּ, מַנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוֹזָה, וְאָמֵר: "רְבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם, אָנִי נוֹתֵן לך תֹּודָה, שְׁהַחֲזַרְתִּנִי בְּרִיאָ וְשִׁלְמָם", זוֹ הַצְּלָחת הָאָדָם. חַכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים אָמְרִים (פְּנַחֲמָא וַיְקָרָא א'): אָמֵר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא לַיְשָׁרָאֵל, הַוָּי זְהִירִים בַּתְּפִלָּה, שָׁאַיִן מִהָּא אַחֲרַת יְפֵה הַיְמָנָה, וְהִיא גְּדוֹלָה מִכֶּל הַקְּרָבָנוֹת, וְאֶפְלוֹ אֵין אָדָם בְּדָאי לְעַנוֹת בַּתְּפִלָּתוֹ וְלְעַשּׂוֹת חַסְד עָמוֹ, כִּיּוֹן שְׁמִתְפִּילָל וּמְרַבָּה בַּתְּחִנּוֹנִים, אָנִי עוֹשֶׂה חַסְד עָמוֹ. עַכְשָׁוֹ

זכירת מלך

קט

אנו צרייכים תפלה, בכל יום, בכל שעה ובכל רגע, יש גירות חמורות על עם ישראל, בר מין, ואין לנו על מי להשען, אלא על אבינו شبשים. علينا להרגיל עצמנו לדבר אליו יתברך. אדם אינו בטוח בשנית אחת, ברגע אחד. ולכון علينا להתבודד תמיד אל הקדוש-ברוך-הוא, כי אין לנו דבר אחר רק זה, אבל מלך מוכנס בנו כפירות ואפיקורסיות וסתוקות באמונה, "היש הויה בקרבני אם אין", ומשה רבנו לוחם נגדו, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ז, חלק א', סימן רלט): כדי שאדם יזכה שיוכל להתפלל אל הקדוש-ברוך-הוא, ותפלתו תתקבל בשמי, הוא צריך לראות להיות בשלום עם כל יהודי. ולכון תקן הארץ ז"ל, שקדם התפלה אדם יקבל על עצמו מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", כי עקר התפלה והדברור תלוי בשלום, כמו שכחוב (תהלים קכב, ח): "אדבהה נא שלום".

והנה אנו מוצאים, שהמן-מלך רצה רק להפריד בין נשמות ישראל, ואמר (אסתר ג, ח): "ישנו עם מפזר ומفرد בין העמים" וכי לחתם נגדו? מרדכי ואסתר. אסתר הפלכה אمرة למרדכי: "לך קנס את כל היהודים". אם רצונך לראות את המן תלוי, תאחד את עם ישראל, אם אנו רוצים לראות סוף וקץ לכל צרותינו, תחלה וראש לפדיון נפשנו, علينا להתאחד

זכירת מלך

יחד באהבה, לעזר זה לזה, לשרפ את כל השנאת חם שגמצאת בינוינו. היכן שעם ישראל יהיו מפוזרים ומفردים?! שיעשו עול זה לזה?! הרי כל מצות הפורים היא עניין של עזקה ברדית, "ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים", בפורים אנו עוסקים לעזר לאמללים, לאנשים שאין להם, עקר חפצנו ורצונו, שככל יהודי יהיה לו במה לשמח בפורים, ואם לא די בזה "ומתנות לאביונים", מקימים נתינה צדקה לנצרדים, וכל המצוות הן מדרבן — לחזק איש את זולתו באהבה ובאחדות, ובזה תלואה כל הגאה. וכך נון-מלך אינו יכול לסבל בשרואה שיש אחדות בעם ישראל, ורוצה לראות רק פרודים. וכי לkiem "זכירת מלך", לזכור את כל הרעות שגורם לנו, שנאת חם ופלוגים שאחד מדבר על השני, علينا לkiem את מצות הפורים בשמה עצומה: "משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים". וכך אמורים חכמינו הקדושים (שוחר טוב תהילים ט): כל המועדים יהיו בטלים וימי הפורים לא יהיו נבטלים לעולם, שנאמר (אסתר ט, כח): "וימי הפורים האלה לא יעמדו מתקדם היהודים וזכרם לא יסוף מזמן", פורים כל-כך גדול, עד כדי כך שפטות בזוהר, ביום הփורים, היום הקדוש והנורא, הוא כמו פורים, כיום יום אחד נתנו הקדוש-ברוך-הוא למחילה ולסליחת עונות, ונקרא כפורים —

זכירת מלך

קפא

כפורים, הינו שיום הפורים גדול ממנה, והנה ביום הפטורים כל עם ישראל מטעוריהם בתשובה, מפחדים ומתייראים ממנה יתברך, מה יחתם עליהם, והולכים כלם לבית-הכנסת, צמים ומטענים, ועצומו של יום מכבש על העונות, ועם כל זאת יום הפורים גדול ממהיום הקדוש והנורא זהה, כי פורים מסמל אחדות ואהבה בין נשות ישראל, עזקה קודית, סיע הדדי, אהבת הבריות וכבוד הזולת, אשר אין דבר חשוב יותר מזה אצלו יתברך.

אומרים חכמיינו הקדושים (מגלה ז): חיב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור קמן לברוך מרכבי; אדם צריך להגיע לשמה כזו, להיות כלל בו יתברך, עד שלא יהיה הפרש אצלו בין ארור קמן לברוך מרכבי. מרכבי הצדק גלה את הקדוש-ברוך-הוא, הוא יצא בחוצות העיר, ועורר את נשות ישראל, שאין לנו בזה העולם רק את הקדוש-ברוך-הוא להתפלל אליו, ורק הוא יתברך יכול להוציא אותנו. קמן רצה להשמיד, להרג ולאבד את כל מנער ועד זkan, טף ונשים ביום אחד, וכן שאננו רואים היום, העמלקים הרשעים הללו, אינם מבחינים בין נשות ישראל, ואת כלם הם מבקשים — אנשים, נשים וטף, ומה היא העצה? להתחד ייחד, לשחר את הקנאה

זכירת מלך

והשנאה, הפחדות והכבוד. באו כלנו נשוב בתשובה
שלמה, באו ונזכור מה שעשה לנו מלך, שזו מצוות
עשה של "זכירת מלך", לזכור את כל מעלליו, שקרים
לנו פרודים, ובמאמרם ז"ל (יומא ט) : שנאת חם רזקמת
ביגינו כבר אלףים שנה, ומהיכן זה נובע? מגאות. למה
אדם שונא את זולתו? כי מחזיק עצמו יותר ממנו,
בשעה ש"מה אתה? ! טפה סרווחה, מה אתה חושב? !
שהם שלך אדם יותר מכם זולך? !" ולכון אמורים
חכמינו הקדושים (במדבר ר'ה, פרשה יג, סימן ה) : "ಗאות
אדם תשפִילנו" — זה מלך, שנתגאה על הקדוש-
ברוך הוא בחרכיו וגדרפיו ; כשרואים אחד מדבר נגידו
יתברך פתויח, בלי שום בושה, צרייכים לידע זה מזע
מלך, זה ערבי רב, ועלינו להפריד ממנו, כי כל היהודי
שהיתה נשattro בהר סיני, יש בו מדת החסד, מדת
הרחמים, וזה הסימן של נשיות ישראל — כשלואתבאים
זה את זה, מרחמים זה על זה, וגומלים חסד עם כל
אחד ; ולכון עכשו כשאנו מקימים "זכירת מלך", ואני
נכנים לימי הפורים הקדושים, עלינו לזכור היטוב
היטב, שהגיע הזמן שבעזרת מלך מאיתנו, זהה כלל
הספקות, ונחדר בנו אמונה בהקדוש-ברוך הוא. ואמר
החכם מכל האדם (משל כי, כ) : "איש אמוןנות רב
ברכות", בשיהודי חזק באמונה, נשבע עליו שפע,
ברכה והצלחה. ואומר רבינו ז"ל (לקוטי-מורען, חלק ב', סימן

ה), ש כל ה^{מְתֻחָלֹת} ו^{הַחֲלָאִים} רעים שאדם סובל, הם רק מחתמת חסרון אמונה, כי אם אדם היה חזק באמונה, היה בריא ושלם. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורב"ז, חלק א, סימן ז), ש כל ה^{גְּלוֹת} אינה אלא מחתמת חסרון אמונה; ולכן עליינו עכשו לгалות לכלם את הקדושים-ברוך הוא, לראות שתהיה בינו אהבה ואחדות, לקים מצות "מתנות לאבינוים", "ומשלוח מנות איש לרעהו" בשמחה עצומה, ובזה אנו מגלים שהוא מזרע ישראל: רחמים, בישנים, גומלי חסדים, ורוצים את הטוב של היזולת, אך נחרבנו בין הגויים, ולא מdry מעשיהם, וכמו שבתוב (טהילים קו, לה): "ויתחרבו בגויים ולא מdry מעשיהם", ולכן אנו רואים, לדאבותנו הרב, אנשי עושים על זה לזה, גנבים ועושים וכו' וכו'. אך הגיע הזמן שנחזר בתשובה מאהבה. ולכן אמרים חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב כהנא ג): **מלך שמי תבות:** עם לך, שבא לлок דם של ישראל בכלב. זו זאת אנו רואים, היישמעאים, שעלייהם נאמר (בראשית טז, יב): "והוא פרא אדם", ועשו שעלייו נאמר (שם צ, מ): "על מרבק תחיה", רוקדים על דם ישראל, אבל הגיע הזמן שנתקה אחד יחד, ועל-ידי-זה נמשיך על עצמנו אור וזיו וחיות ודקות הבורא יתברך שם. ואמורים חכמינו הקדושים (ילקוט שמות רסז): **בשישוב הקדושים-ברוך הוא על כסא מלכותו, ותהייה הממשלה שלו, באotta שעה**

קָפֶד

זכירת עמלך

מְלֹחָמָה לַיהוָיָה בַעֲמָלֵךְ מִזֶּרֶךְ דָוָר. הָגִיעַ הַזָּמָן שֶׁנִּכְבַּל
עַל עַצְמָנוּ עַל מַלְכֹות שָׁמַיִם, וַנִּזְכֶּה כִּبְרָה לְרֹאשׁ בַּמוֹ
עִינֵינוּ בְגָאָלָת יִשְׂרָאֵל וּבְגָלְויָשְׁכִינָה, וּבְבִיאַת מֶשִיחָה
צְדָקָנוּ, אָמֵן וְאָמֵן!

תִּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאָל בָּרוֹא עוֹלָם!